

Elfelejtettek

a garatban rókalepkék fészkelnek lábaikkal
kapatják le amit nem lehet kimondani
ami tilosbeszéd hímporuk landol a tüdőben
a gyomorban két csövön ereszkednek le
két csövemben poroznak elmúlik a fájás
a levegő nem tesz terhessé nem hordok tovább
terheshasat felszakad ami preparált
az előkészített darabok nem tudnak többé
zsibbadásba merevedni viszketni kezdenek
hagyjál menj ez egyszerre síkos
és fáj ez a hozzányúlás károsít mint
a fertőtlenítős gumikezek mint a másban
járt szándékok mint az átterjesztés
inszeminált tehénként várni karámkaranténban
ablakaimba csak lepkék járnak és begyek
foltosan barnul az én szárnyam is
mielőtt elrepülök előled előletek szárazok
ezek a kezek hideg a szakadó fólia

az újbőr csíp a másszagtól fuldokolnak
az énekesmadarak mérges növényeket ereszték
magam köré a sebészkes vajon elvágja-e
ezeket az indákat guanoja terjed a kúszólevelek
között a körömlakkom a falakra cementesedik
amivel a bőrömet kenem előled
biztosítékokat rakok magamra és az erdőre
bura alá rendelem burakápolnába
ez a levegő nem enged áthatolni a maszkon
a vizsgálószobán képes vagy-e leszabni
a gumit magadról minden hajam megtüskésedik
ami közém jön felszúródik
száz év lesz-e vagy elengednek-e a tekeredő
karok korábban vagy levágom-e a sajátjaim
addig is begyeim énekelnek figyelmeztető dalokat
nem bírok tisztított maradni nem bírom
tovább ha permetezel kukászsákba sírnak
a nemérkezők tablettákkal vettem ki őket magamból

*áldott legyen a gyümölcse kertemnek áldott
legyen ami előbb leesik amibe legyek másznak
amibe kukacok fúrnak amit a fagy csíp meg
amit az eső lerohaszt ami a földön cefrésedik meg
legyen helye a föld alatt a pohárban a fiolában
az amforában amibe elégetni gyűjtöm ringassa
el a szél nyugtassa meg a víz elfelejtett kiskertem
my forgotten flora*

Hegyút

*'a fiú akivel nem lehetett repülni
a bolygókat nézte a halakat engedte megvizsgálni
a kabinba felmászni meg- és felállni is és meghallgatni
az űrhajó hangját az ablak szemlencse alakú volt de a bolygószel
elsodorta volna túl nagy volt a súly nem maradhattak a
megszelídített állatok a róka a lencsében kékké változott
amikor az irányítókabinból még egyet villantott fényképeken
vitte tovább őket csak a vizeskabinban maradhatott pár hal
amikor velük játszom fogócskát küldök majd neked
szappanbuborékot mondta fújok majd rád most egy világosat
egy borzaskutya alakút amit egy ősember etet olyan felhő érkezik majd
erről a speziellbolygóról ahol tudom hogy felelős vagyok
felelős vagy a virágodért'*

a hegyek itt össze tudnak nyomni szerinte
mégsem teszik hogy bármikor és mégsem,
hogy a vízesésnek is megvan a kivájt medre
a közepén azon a pléden mégis rá zuhog
a csepp a falnak ütődik mint a sziklaugró
összekeverednek a szántóföldön a folyadékok
hogy az ember nem mindig a sínre esik

a pap a szűz és a harmadik amiket most takarnak
a felhők a vakító homokréz és szürke nagy kövek
amik között robajjal esik rá a víz így férnek bele
egyszerre egy képbe de így is sok
idevalósi érzi a levegőben a mohát
a pontot is ahol a fák lassan elfogynak
hogy itt már csak majd a kő pusztán és ami között
megmarad hogy finom és mild a levegő
nem éles nem csap bele a mellkasába nem csapódik
mint az ugróemberek az égnek beszél
én neki válaszolok hogy a tizenvalahányadik
században hogy zárkóztak be az eremitek
hogy a vándorbotjokkal hogy kergettek sárkányt
figyelek mindenre az autó megállósnál
ahol a többi idevalósi csónakázik lejegyzek
mindent majd a meleg autóban az anyósülésen
ahol majd hamarosan átadom a helyet
vihár előtt van

a túravezetők is behúzódnak a turisták nem ülnek a fényképezkedős helyre más megállókon is lehet fotózni olyan ez a négyhegybenvölgy mint a karantén nagy falak zárnak körbe nagy falak zárnak körbe ezeket a hatalmas hegyeket teszi maga köré ott a réten ahogy átkiabálok hallod még a vizet érzed a szelet a hegy túloldalán átfúj átcsapódik hogy odahívtad ezeket a nagy tanúsziklákat amit kiabálsz haikukba pakolod valamiért a szójelek úgy néznek ki mint az almafavirág átfúj a szél valamit a passokon szakadékos megállókon fotóznak kibérelt autókat pucolnak a turisták leszedik és lefújják a völgybe a pitypangejtőernyőket mire odaérünk kis torzsákat látni csak a köveken megcsúszik a papucsom csimpánzkúszásban csimpánzmászásban túrok bele az avarba ránk dudálnak a takarókon mit gondolnak idegenek vagyunk te a felhőknek beszélsz én téged hallgatlak nem tudok két lábon feljönni a kövektől mászom mint a strandi kutyák amíg a faoszlopok között a vízbe ugrasz most az autóban írunk te valami komolyat és a tájról vagy az alpinistákról akik közül csak egy jött végül vissza, de azt mondja nem ketten voltak az öccse meg ő volt egy alak aki a végén kivezette mielőtt elfelejted kicsivel előtte tényleg igazán megkönnyebbedsz mint a kacsapehely elveszted a súlyod a tenyeredben amikor visszajövök majd még ebbe a völgybe a sarki ötvenes tábla mellé ülök majd a barna plédre mellé meghallgatom ezt majd újra mert elfelejtem különböző faházak vannak itt lehetne zöldablakos faragott kosbak alakú lehetne köves aljú, lehetne egy hütte a sziklaszirten meg egy hotel vagy inkább a zauberberg veszélyes ezeket ilyen magasan olvasni a jungfrau például sosem olvad el a csúcsán mindig van egy kis hósapka hókalap a fehebúbján ugyanannak aki a bolygókat nézte mint a felhőbeszélő oda is oda tudok majd menni ez a második állomás ahol majd megkérdem:

Tóth Kinga (Sárvár, 1983) Hazai Attila Irodalmi Díjjal, Bernard Heidsieck- és Hugo Ball Támogató Díjjal kitüntetett költő, hangperformer, vizuális művész.